

CINDA
WILLIAMS CHIMA

SÍLA SMRTI
SEDMIŘÍŠÍ V TROSKÁCH

SÍLA SMRTI

CINDA
WILLIAMS
CHIMA

SÍLA SMRTI
SEDMIŘÍŠÍ V TROSKÁCH

#BEKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

HarperCollins Children's Books
a division of HarperCollins Publishers
195 Broadway
New York, N. Y. 10007
www.harpercollins.com

Endpaper map illustration © 2009 by Disney Enterprises, Inc.,
From THE SEVEN REALMS SERIES by Cinda Williams Chima.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Additional map illustration by Laszlo Kubinyi

Copyright © 2019 by Cinda Williams Chima

Translation © 2020 Zuzana Halamíčková

Czech edition © 2021 Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.

All rights reserved

Z anglického originálu

Deathcaster (HarperCollins, New York, 2019)

přeložila Zuzana Halamíčková

Grafická úprava a přebal Erin Fitzsimmons

Redakce Petr Hejný

Editor Jan Pavel

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.,

v edici #BOOKLAB v roce 2021

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-623-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Věnováno Jen.

Děkuji, že jsi nám všem vnesla do života zvláštní kouzlo.

SEDMI

Shivering Fens
Hallowmere

KRÁLOVSTVÍ FELLO

Rivertown

Eastgate

Dyrnnewater

Westgate

Osada

Demonai

Hanalea

LEE WATER

Swansea

KRÁLOVSTVÍ
TAMRON

Fetters Ford

Delphi Road

TAMRONSKY LES

Malthus
Shrine

Tamron
Court

West Road

Tamron (západní rameno)

Harbor Road

Oden's
Ford

South Road

Sand Harbor

Southgate

JÍŽNÍ OSTROVY

Bruinsport

BRUINSWALLOW

ŘÍŠÍ

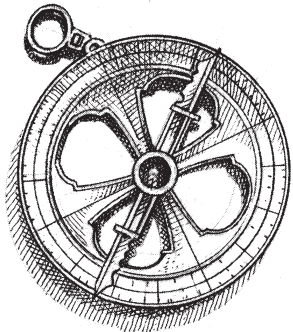
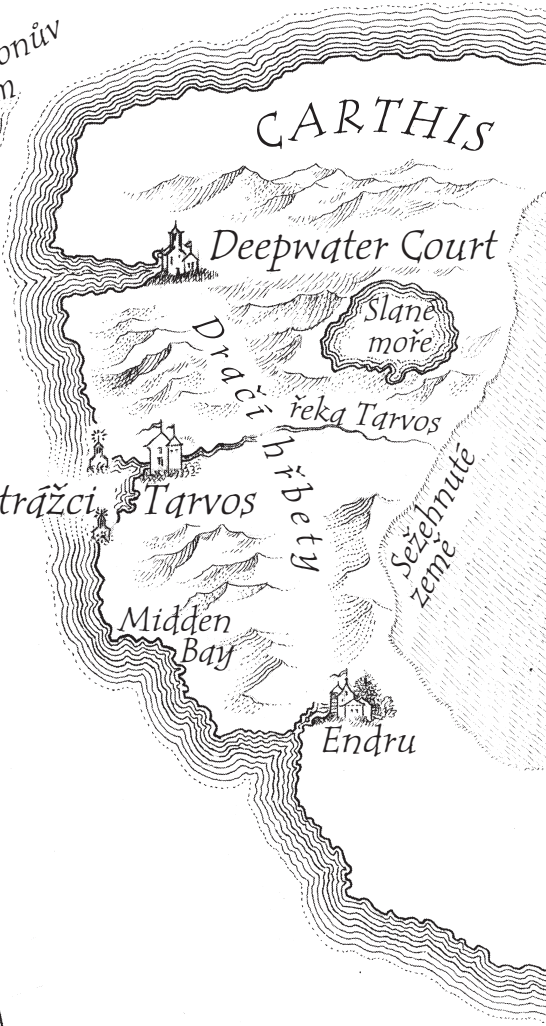

Severní ostrovy

Démonův
štram

Oceán Indio

LOĎ BLÁZNŮ

Adrian sul'Han se zachvěl a ohrnul si límec domorodého teplého a nepromokavého kabátu až pod bradu. V Sedmiříší, které nechal za zády, už sice bylo jaro, ale hladina zátoky byla ještě pořád plná mořského ledu a ledovců. Za sebou slyšel kapitánku Hadley DeVilliersovou, jak ze zadní paluby haleká rozkazy na jejich smíšenou fellsko-carthiskou posádku, zatímco se *Mořská vlčice* proplétá mezi ledovci na otevřené moře.

A míří za Lyss, tedy pokud je v tomhle hroutícím se světě ještě vůbec nějaká spravedlnost. Což je sporné.

Vyrazit na záchrannou výpravu z Ledového moře severně od mysu Wizard Head byl Hadleyin nápad. Chalk Cliffs, jediný hlubokomořský přístav, kterým jejich království disponovalo, teď totiž ovládala císařovna Celestine. A kromě toho závisel úspěch jejich mise na naprostém utajení. Nebylo příliš pravděpodobné, že by touhle roční dobou tak daleko na severu potkali nějaké další lodě. Koneckonců nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by se tam dobrovolně nevydával.

Rozhodně ne nikdo, kdo se zoufale nesnaží zvítězit alespoň tentokrát, po všech těch ztrátách, které ho postihly – Hana, Jenna, otec. Ash nechtěl být přeživším dalšího neúspěchu. Svou sestru a svůj rod zachrání, anebo se o to alespoň pokusí, i kdyby ho to mělo stát život.

Za takovou cenu bych do toho nešel. Zůstaň naživu.

Ash sebou trhl. Rozhlédl se kolem, ale nikdo další nebyl tak blízko, aby ho přes kvílení větru mohl slyšet. Stiskl svůj amulet ve tvaru hada ještě pevněji, až mu zbělaly klouby, jako by snad z toho kusu kovu a kamene mohl vymáčkout odpověď.

„Tati?“

Žádná reakce.

Ashovi hvízdal dech mezi zuby. Tohle se od oné noci, kdy s otcem spojili síly, aby matku navrátili z říše mrtvých, občas stávalo. Tu a tam zaslechl, že mu někdo šeptá do ucha, cítil něčí přítomnost nenápadnou jako polechtání pírkem nebo sen vkrádající se pod víčka anebo mezi kvílením větru a šploucháním vln zaslechl, že ho otec volá jménem.

Fungovalo to však jen jedním směrem. Ať se Ash snažil sebevíc, na pomezí mezi životem a smrtí se dostat nedokázal.

Přijď za mnou do Aediionu, vybědl ho otec. Ty, tvá matka a sestra máte u dvora nepřátele. Přímo v radě. Dávej si pozor, komu budeš důvěřovat.

„Felčare, co kdybyste mi trochu píchli?“ ozvalo se netrpělivě.

Ash zvedl hlavu. Vysoko nad ním se v lanoví jako pavouk pohyboval Evan Strangward, pirát s čarovným znamením, a svítil, jako když v noci září lodní lucerna. Už celé hodiny se tam vystavoval nepřízni počasí, ani si nepostěžoval, a manipuloval větrem a vlnami, aby *Moršké vlčici* proklestil cestu mezi kusy ledu. Zároveň se staral o to, aby se do plachet stále opíral vítr a hnal je tak rychle, jak jen to bylo bezpečné. A možná ještě rychleji.

„Promiňte,“ omluvil se Ash a opět zaujal pozici na přídi, kde ho skrápěla ledová vodní tříšť a do kůže ho bodal déšť se sněhem. Jeho úkolem bylo po povětrnostním mágovi uklízet zbytek – odstraňovat překážky, které pirátovi unikly, tříštit ledovce na kousky a změkčovat ledové pláty, které se jim připletly do cesty, aby jimi lodní trup projel beze škod.

Sledovat Strangwarda při práci byla pastva pro oči. Amulet mu zářil mezi prsty, jak sbíral sílu, a pak máchal oběma rukama, tvaroval, přemlouval, loudil a rozkazoval jako kněz v chrámu, jako dirigent ledu, vody a větru. Byl mrštný jako kočka, manévroval mezi ráhny, aby zaujal správný úhel, a zhoupnutím se přemísťoval z jednoho stěžně na druhý, jako by si vůbec neuvědomoval, že se nachází pětatřicet metrů nad zemí. Vůči nepřízni počasí byl

zřejmě imunní. Nepromokavý plášť nechal dole na palubě; tvrdil, že by mu jenom překážel.

Strangward možná nedisponoval takovou škálou kouzel, jakou se díky zaklínadlům pyšnili čarodějové ze Sedmiříší, bylo však zřejmé, že specializace má své výhody. Jistý stupeň ovlivňování počasí už Ash viděl v podání Ohnivého tanečníka, přítele svých rodičů. Ohnivý tanečník byl domorodého původu, a tak dokázal kombinovat přirozené pouto domorodců s přírodou i vznešená kouzla čarodějů. Jeho kouzla se však oproti Strangwardovu burácení jevila jako pouhé špitnutí.

Evanovu burácení. Pirát ho požádal, aby ho oslovoval křestním jménem, ale vzhledem k tomu, co se mezi nimi odehrálo, to Ashovi nešlo přes pusu.

„Kdybys mi řekl, že se budu plavit pod velením toho zatraceného piráta, tak bych se ti vysmál.“

Ash se otočil. U úponů kolem předního stěžně se choulili dva členové Hadleyiny posádky, probodávali Evana pohledem a tvářili se kysele.

„Loď mého bratrance se potopila kousek od Baston Bay. Ke dnu ji poslal ten zsranej Pán bouří.“ Námořník se zachvěl a odplivl si na palubu.

„Vždycky když se nějaká loď ztratí, připisují to jemu,“ trhnul druhý námořník bradou směrem k pirátovi. „Všecky je přece na svědomí mít nemůže. A kromě toho se pod ním ani neplavíme. Dokud jsme na moři, tak je kapitánkou DeVilliersová.“

„Hele je, klevetníky,“ zavolal na ně shora Strangward, až úlekem nadskočili. „Nastavte kosatku – hned teď.“

„Tak to hlavně vysvětli jemu,“ ulevil si první a pospíchal nastavit plachtu. „Na papíře je možná kapitánkou DeVilliersová, ale jestli se ten chlap rozhodne nás potopit, tak půjde ke dnu spolu s náma.“

Ash si povzdechl. Pirát se sice ze všech sil snažil získat si ostatní na svou stranu tím, že prokáže, jak může být jejich výpravě k užítku, jenomže jeho úsilí zřejmě mělo přesně opačný účinek. Pána bouří na celém pobřeží svorně nenáviděli a všichni se ho báli. Námořníci bývají pověrčiví. Jelikož byli často vydáni napospas rozmarům počasí, nahánělo jim hrůzu, že Strangward ho dokáže ovládat. Znepokojovalo to dokonce i ty, kteří vyrostli v zemi, kde byla kouzla běžná.

„Je to působivé, že? Skoro až děsivé.“

Ash sebou trhnul a otočil se. Vedle něj stál Finn a upíral zrak na piráta.

„Prostě se předvádí,“ odpověděl Ash a nacpal si ruce do kapses.

To by Finna, jak si ho Ash pamatoval, mělo rozesmát. Teď se však jeho kamarád jen nadechl a pomalu vydechl. „Myslíš, že to dokážeme?“

Ash si promočeným rukávem otřel vodu z obličeje. „Že dokážeme co?“

„Dostat se do Celesgardu a zpátky. Zachránit tvou sestru.“

„Kdybych nedoufal, že to dokážeme, tak bych tady nebyl. Proč se ptáš? Změnil jsi snad názor?“

„To ani ne. Jenom se snažím odhadnout, jakou asi máme naději na úspěch.“

„Ono je asi lepší to vůbec neodhadovat,“ obrátil Ash oči v sloup. „Trochu mě překvapilo, že ses rozhodl jet s námi, když jsi kvůli tomu musel odložit svatbu a tak.“

„Povinnost je mocnější než touha,“ namítl Finn. „Julianna chápe, že pro společnou věc se musíme všichni obětovat.“

To znělo dost zkosnatěle, dokonce i z úst knihomola Finna. Byla to taková ta věta, jakou vám lidi říkají, když se máte obětovat vy.

„Já nikoho obětovat nehodlám; teda pokud tomu budu moct zabránit,“ prohlásil Ash. „Už jsem přišel o tátu a o sestru. A máma se ještě pořád nezotavila. Až příliš mnoho mých přátel už v téhle válce zahynulo nebo utrpělo vážná zranění, včetně tebe. Řekl bych, že svůj díl oběti už jsme přinesli.“

„Obětí není nikdy dost,“ povzdechl si Finn a na tváři se mu mihl bolestný výraz. Promnul si dlaní čelo. Byl prostovlasý, mokré vlasy se mu lepily k čelu, ale nezdálo se, že by mu byla zima.

„Není ti nic?“ staral se Ash a položil mu ruku na rameno.

„Jenom... od toho zranění mě bolívá hlava. A nelepší se to, spíš je to čím dál horší. A někdy... občas mívám chvíle, na které si vůbec nepamatuju. Jako bych ztratil vědomí. Nejspíš přicházím o rozum,“ vrtěl hlavou.

Ashe se zmocnily obavy. Opět si uvědomil, že zatímco on se na jihu dal na dráhu atentátníka, Finn válčil na úplně jiném bi-

tevním poli – viděl umírat své přátele a nejspíš si vyčítal, že přežil. Oba je poznamenalo, co dělali a čeho byli svědky – věci, na které by nejráději zapomněli.

Nahlas řekl: „Víš, lidská mysl takhle někdy funguje. Když jsme ve stresu, chrání nás tím, že nám poskytne chvíli odpočinku, když ho zrovna potřebujeme.“

„No, ve svízelných časech je stres odpovídající reakce,“ zasmál se hořce Finn.

Měl jsem se ho víc ptát, vyčítal si Ash. Měl jsem se ujistit, že se Finn zotavil natolik, aby to zvládl.

Co jsi to za léčitele?

Ash si nemohl pomoci a vyslal do Finnova ramene pramínek tisících kouzel. Finn ucukl a Ash ruku honem stáhl, jak ho začaly pálit prsty.

Jeho kamarád tam stál zády k zábradlí a jednou rukou svíral amulet. „Neopovažuj se mě napravovat, Adriane,“ vyrazil ze sebe udýchaně. „Nejsem polámaný.“

„Promiň,“ omlouval se zahanbeně. „Jenom jsem se ti snažil...“

„Já vím, o co ses snažil,“ odsekl Finn. „Už to nedělej.“ Obrátil se a slezl po předním žebříku dolů do podpalubí.

Ash si cucal prsty poseté puchýři.

Přijde čas, kdy si budeš přát, abys byl lepší léčitel.

Taliesinina kletba ho nejspíš bude pronásledovat po zbytek života.

Takhle to šlo už celé hodiny, ale teď se konečně dostávali na otevřené moře. Jakmile vyjeli ze zátoky, moře bylo rázem rozbouřenější a vítr zesílil. Aspoň však prořídlo minové pole ledových ker. Hlídku už mají skoro za sebou.

„Můžete jít, Vaše Výsosti,“ zavolala na něj ze zadní paluby Hadley. „A vy taky, Strangwarde. Odvedli jste skvělou práci. Tak se běžte trochu zahřát na zád.“

„Za chvíli budu dole,“ odpověděl Evan. Stiskl ráhno mezi kolena a sklonil se k ní. Vypadal promočený až na kůži a zmrzlý na kost, pletenou čepici, kterou na palubě vždycky nosíval, měl úplně nacucanou, ale přesto zářil, jako by mu to spojení s živly dodávalo energii. „Radši se ještě ujistím, že se bezpečně dostaneme přes mělčiny a vyhneme se lodím, na které bychom tady u pobřeží mohli narazit.“

To už byl Ash dostatečně blízko k Hadley, aby si všiml, jak se jí ve tváři začala stahovat mračna. Otevřela pusou, že mu něco odsekne, ale když uviděla Ashe, zase ji zavřela, otočila se na patě a rázně odkráčela od zábradlí zpátky ke kormidlu.

Na cestě byli teprve pár dní, ale mezi Strangwardem a jeho bouřliváky a Hadley a jejími veterány už narůstalo napětí.

Evan byl zvyklý rozkazy dávat, ale ne přijímat. Třebaže se všichni dohodli, že během plavby bude velet Hadley, Strangward zřejmě její pokyny vnímal jako výchozí bod konverzace, nikoli jako poslední slovo. A Hadleyina posádka nesnášela, když jim Strangward poroučel.

Co se týkalo posádky z Carthisu, tak ta byla neochvějně věrná pirátovi. Než uposlechli Hadleyin rozkaz, vždycky se podívali na Strangwarda, jestli s tím souhlasí. Ash na ní viděl, že jí to leze na nervy.

Bylo mu jasné, že s tím musí něco udělat, ale nevěděl co. Přesně proto je důstojnicí Lyss, a ne ty, pomyslel si.

POCHYBNOSTI

Ash se převlékl z mokrého oblečení a uchýlil se na svoje lůžko v kajutě pro posádku. Věděl, že v tuhle denní dobu ji bude mít sám pro sebe. Sáhl do svého lodního pytle a vytáhl ohmatanou knihu vázanou v kůži. Písmena vyražená do obálky už byla sotva čitelná. Kinleyho *Mistrovství*.

Když byl Ash ještě malý, fascinovaly ho tátovy historky o tom, jak se v Aediionu – světě snů – setkával se záhadným Havranem. Z Havrana se vyklubal jejich předek Alger Waterlow, kterému se říkalo Král démonů, a stal se otcovým rádcem v boji o jejich dědictví.

Zpočátku si Ash myslel, že překračovat hranice světů dokázali jen oni dva, že to byl důsledek Waterlowovy touhy po pomstě a skutečnosti, že měl na tomto světě ještě nevyřízené záležitosti. Když však od otce dostal svůj první amulet, začal hltnout knihy o magii v jeho knihovně. V polovině Kinleyho *Mistrovství* objevil kapitulu s pokyny, jak cestovat do světa snů.

Jelikož se zajímal o léčitelství, připadalo mu to jako zásadní dovednost. Prosil tedy otce, aby mu dovolil si to vyzkoušet.

Otec byl proti a kladl mu na srdce, že pomezí mezi životem a smrtí je nebezpečné místo. „Nikdy nevíš, kdo tam na tebe bude čekat,“ varoval ho. „Zkušenější čaroděj dokáže změnit podobu a také prostředí, ve kterém se ocitneš. V Aediionu se můžeš ztratit tak, že už nikdy nenajdeš cestu zpět do svého těla.“

„Dám si pozor,“ sliboval Ash, ale nikam to nevedlo. „Mohl bys jít se mnou,“ naléhal.

Otec však trval na svém. „V opravdovém světě je nebezpečí až až. Počkej s tím až na akademii. Oni vědí, proč to učí až ve čtvrtém ročníku. A i tak se to podaří jen málokomu. Potom na tom budeme pracovat.“

Nedlouho poté otce zavraždili a Ash utekl do Oden's Fordu. Tam studoval na léčitela a zahájil dráhu zabijáka. Nikdy se nedostal k tomu, aby cestování do světa snů studoval, protože čtvrtý ročník nikdy nedokončil. Jeho studia přerušili atentátníci z řádu dariánů.

Teď se zdálo, že má otcovo svolení, ba že ho k tomu otec přímo vybízí.

Přijď za mnou do Aediionu, vyzval ho otec. Jenomže to se snáz řekne, než udělá.

Ash přelistoval do poloviny knihy, až na stranu založenou stužkou. Strana 393. Byla nadepsaná *Brána do Aediionu*. Následovalo několik stran, kde se rozebírala nebezpečí spojená s cestou do světa snů – znepokojivá sbírka katastrofálních následků pro neopatrné a neškolené. Všechno to, před čím ho varoval otec, a ještě víc.

Nemohu dostatečně zdůraznit, jak nesmírně důležité je se postarat o to, aby čaroděj, který se chystá vypravit do světa snů, zanechal svou tělesnou schránku na bezpečném místě... Nejen že jeho tělo bude ponecháno napospas šelmám a nepřítelům všeho druhu, ale hrozí také, že skončí na pohřební hranici.

A tím to nekončilo. Kdyby ho v Aediionu zabili, zemřel by i ve skutečném světě. A kdyby vyčerpал nastřádanou kouzelnou sílu, neměl by se jak dostat zpět.

Ve světě snů mohou číhat nepřátelé, kteří se budou vydávat za jeho přátele. A co hůř, nepřítel by se ho mohl chytit, nechat se odnést do skutečného světa a posednout jeho tělo.

Ash začínal chápat, proč ho od toho otec zrazoval.

Ve světě snů byla jedinou účinnou zbraní přímá kouzla. Následovalo několik příkladů, jak se pomocí kouzel bránit protivníkům. Většinu z nich Ash znal, jedinou výjimkou byla metoda zvaná „vdechování kouzel“ – vysávání energie z protivníka, dokud z něj nezbyde jen prázdná schránka.

V Aediionu je možné protivníkovi odebrat jeho kouzelnou sílu a použít ji ve vlastní prospěch. Tato metoda by se však měla pou-

žítat jen jako poslední záchrana, jelikož je nesmírně důležité toto kouzlo provést správně a ve správnou chvíli.

Ash si znovu prošel řádky se samotným kouzlem: tři k otevření brány a další tři pro návrat. Vyslovil je nahlas a opakoval je tak dlouho, dokud je neznal nazpaměť.

Ash vyrozuměl, že se s otcem bude muset setkat na místě, které oba dobře znají. Ale kde? Žádné místo ani čas si nikdy nedohodli. Jakou tedy mají šanci, že se setkají? Nemůže tady přece nechat svoje tělo, odebrat se tam a vysedávat tam den za dnem, dokud se neobjeví jeho otec. Rozhodně ne teď, když jedou hledat Lyss.

Už už se chystal knihu zaklapnout a schovat ji zpátky do vaku, když si všiml něčeho, co mu předtím uniklo. Na spodním okraji stránky prosvítala nějaká poznámka naškrábaná na protější straně.

Otočil stránku. Úhledným rukopisem tam stálo: *Setkáme se U Formana*. Ash na nápis zůstal zírat. Přejel po něm prstem. Tak se jmenoval ten hostinec v Ragmarketu, kde s otcem posnídali v den, kdy ho zavraždili.

Byla tam ta poznámka napsaná celou dobu? Ash tu knihu neotevřel od otcovy smrti. Tesknila si tam na polici, zatímco Ash byl v exilu na jihu. Teď si ji přibalil na cestu, že si ji během plavby prostuduje.

Zkoumal nápis a snažil se přijít na to, zda je psán otcovou rukou. Otec psal škrabopisem, drápal téměř nečitelně. Tohle však bylo jako natištěné. Takže to klidně mohlo být otcovo písmo, když se snažil psát čitelně.

Ale ten vzkaz přece nemohl napsat on. Vždyť zemřel ještě týž den.

Leda že by ho tam vepsal předem. Měl snad nějakou předtuchu, že brzy zemře? Co když chtěl připravit podmínky pro posmrtné setkání?

Anebo to mohla být léčka.

Ash se tam bude muset vypravit. Bylo mu jasné, že se tam prostě bude muset vydat – buď aby se setkal se svým otcem, nebo aby se postavil jeho vrahům. Bude to však muset počkat, až se vrátí z téhle výpravy. Nemůže riskovat, že sestru zase zklame.

Pomalou knihu zavřel a zasunul si ji zpět do lodního pytle.

* * *

Toho dne po večeři se Ash vydal na zád. Po žebříku uprostřed lodi sestoupil na dělovou palubu a pokračoval k důstojnickým kajutám na zádi. Hadley dovolila tyto prostory využívat k uzavřeným jednáním Ashovy pečlivě vybrané skupinky spojenců. Zbytek posádky byl ubytován v kajutách o palubu níž.

Když se Ash blížil ke kapitánské kajutě, slyšel tiché hlasy, ale jakmile se opřel do dveří, okamžitě zmlkly.

Talbotová, Finn a Hadley na něj hleděli provinile, jako by chystali nějaké spiknutí.

„Nenechte se rušit,“ řekl, usadil se na stoličku hned vedle baňatých kamen a natáhl k nim ruce, aby si je zahřál. „O čem jste to mluvili?“

Všichni se dívali jeden na druhého, a pak si Hadley odkašlala a řekla: „Takhle už to dál nejde.“

„A co?“ zeptal se Ash, třebaže tušil, co má asi na mysli.

„No, myslíme si, že věřit Strangwardovi a jeho posádce byla chyba,“ odpověděla. „Už jednou tě zradil. Každé třetí slovo, které vypustí z úst, je lež. Už několik let decimuje naši flotilu. Jak víme, že není spřažený s císařovnou a že tohle není promyšlená past?“

„Copak Julianna neříkala, že podle toho, co zjistila od svých zvěďů, je to nepravděpodobné?“ namítl Ash. „Všechny zdroje se shodují v tom, že Evan a Celestine jsou nepřátelé na život a na smrt.“

„Zvěďové nemůžou vědět všechno,“ namítl Finn a přejel prsty po svém zásnubním prstenu. „Julianna by ti to jenom potvrdila.“

Julianna však nic potvrdit nemohla, protože na lodi nebyla. Účastnila se sice prvotního plánování, ale nakonec se rozhodla, že s nimi nepojede. Vzhledem ke královnině chatrnému zdraví potřebovalo jejich království schopného správce, který udrží vládní soukolí v chodu. Coby královnina neteř navíc figurovala v pořadí na trůn, pokud by snad jejich výprava neuspěla. A Ash císařovně rozhodně nehodlal vkládat do rukou další zbraň.

„Není na takové pochybnosti trochu pozdě?“ zeptal se a uvědomil si, že v téhle skupince dlouholetých přátel je teď vetřelcem. „Pokud jste k tomu všichni měli námítky, měli jste je vznést dřív, než jsme vypluli.“

„To jsme ale ještě nevěděli, čeho všeho je schopný,“ bránil se Finn. „Já už jsem si to rozmyslel poněkolikáté.“

„Když jsi mi ale ráno říkal, jak jsou ty jeho čary působivé, tak sis z toho těžkou hlavu nedělal,“ divil se Ash. Tahle obrátka o 180° mu nešla na rozum.

„Právě že působivé jsou. A přesně to mi dělá starosti,“ vysvětloval Finn. „Vždyť si s tou lodí může plout, kam se mu zachce.“

„A ještě k tomu ty svoje kejkle provádí nahoře v lanoví, takže ho u toho může každý vidět,“ dodala Talbotová.

„To už je trochu nefér, ne? Tuhle práci přece nemůže dělat ze své kajuty,“ namítl Ash. „Potřebuje vidět, kam plujeme. Možná že teď, když už jsme na otevřeném moři, si bude moci dát pohov.“

Hadley si odfrkla. „Můžu ho o to požádat. Můžu mu to i nařídit, jenomže poslouchat rozkazy mu moc nejde.“

„Mohl by od minuty vyčarovat bouři, tuhle loď poslat ke dnu a všechny nás utopit,“ přisadil si Finn.

„Ty, já nebo Hadley bychom tuhle loď mohli od minuty spálit až po čaru ponoru,“ oponoval mu Ash. „Nevím, jak vy, ale já bych to raději nedělal, protože tak dobrý plavec zase nejsem.“

Jeho pokus o zlehčení atmosféry však nepadl na úrodnou půdu.

„Vám věřím,“ ujistila ho Talbotová. „Ale jemu ne.“

„Podívejte se,“ přesvědčoval je Ash, „je to pirát bez lodi. Potopti i tuhle je to poslední, na co by měl pomýšlení.“

„A tak poplujeme do Tarvosu, tam nás uvrhne do vězení, a pak nám tu loď sebere,“ sýčkoval Finn.

„To už je riziko podnikání,“ připustil Ash a v duchu se divil, jak se sakra mohlo stát, že Strangwarda najednou hájí. „Copak jsme se ještě před vyplutím všichni nedomluvili, že pojedeme přes Tarvos, abychom se pak do Celesgardu mohli vypravit na menší lodi s menší posádkou?“

Talbotová se zamračila. „Ti jeho krvepřísežní jsou prostě...“

„Bouřliváci,“ opravil ji Ash.

Talbotová obrátila oči v sloup. Pro ni to bylo to samé v bleďedmodrém. „Bez ohledu na to, co jsou zač, mi z nich naskakuje husí kůže. Dívají se na něj, jako by umírali hlady a on byl chutná večeře.“

„Moje posádka propadá panice,“ dodala Hadley. „Bojí se, že dopadnou stejně – jako Strangwardovi polomrtví otroci.“

„S kouzly se přece setkávají celý život,“ divil se Ash. „Vždyť i ty sama jsi kouzelnice. Tak proč jsou zničehonic tak vyjukaní?“